

jímání děje. Ježto pak účel ten jest určován jediné úmyslem stran, nutno v každém konkrétním případě zkoumati, zda pronájem děl se s úmyslem a za účelem ubytování, či za účelem jiným. Na to bude usouditi z průvodních objektivních znaků toho kterého případu.

V daném případě st-1 tvrdil, že sporných kabin nepronajímá za tím účelem, aby najímatelé v nich, byť i jen přechodně, bydlili, nýbrž jako součástku lázeňského zařízení jen k tomu cíli, aby jim bylo umožněno používati lázní ke koupání, slunění, sportům a ostatním účelům, k nimž lázně ty jsou určeny. Tvzení to mohlo by býti vyvráceno ovšem, kdyby byly zjištěny nějaké objektivní momenty, z nichž bylo by možno usuzovati, že pronajímání děje se k účelům bydlení, tedy zejména kdyby bylo zjištěno, že pronajímatel sám opatřil kabiny zařízením, byť i zcela primitivním, které slouží potřebám bydlení, zejména přespávání. Takové okolnosti však žal. úřadem zjištěny nebyly. Okolnost, že nájemci fakticky užívají kabiny nad rámec pronajímatelem intendovaný také k účelům jiným, nežli které souvisejí s užíváním lázeňského zařízení, zejména k přespávání, a že za tím účelem sami si kabiny potřebným zařízením opatří, jest irelevantní a nemůže založiti dávkové povinnosti st-logy.

Žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z právního názoru, podle něhož je rozhodnou jediné okolnost, že místnost svou rozlohou je způsobilá k obývání a že se jí fakticky používá k přespávání. Následkem tohoto právního názoru nezjišťoval žal. úřad okolnosti, které podle hořejších vývodů jsou směrodatny pro otázku dávkové povinnosti. Poněvadž následkem mylného právního názoru žal. úřadu ve zmíněné hlavní otázce skutková podstata zůstala neúplná, bylo nař. rozhodnutí i v této části zrušiti podle § 7 zákona o ss, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami ve stížnosti vznesenými.

Č. 12.502.

Rízení správní: Aby podání mohlo býti pokládáno za »odvolání«, musí z něho býti zřejma vůle podavatelova, aby rozhodnutí, jehož se podání ono týče, bylo přezkoumáno stolicí o d v o l a c í. Projev této vůle je materiální náležitostí odvolání.

(Nález z 18. září 1936 č. 14.715/36.)

V ě c: Firma Richard G. Lauber a synové v Nových Hamrech proti rozh. min. soc. péče z 30. září 1933 o pensijním pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 17. září 1930 prohlásila úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v Praze Františka H. v jeho zaměstnání cestujícího na provisi u stěžující si firmy za povinna pensijním pojištěním od 1. září 1925 do 15. prosince 1929 a předepsala za něho pojistné za dobu od 1. dubna 1927 do 15. prosince 1929.

Stěžující si firma zaslala pak úřadovně pensijního ústavu dopis z 23. září 1930 tohoto obsahu: K Vašemu výměru ze 17. září o pojišť.

Františka H. oznamujeme Vám zdvořile, že tento předpis nemůžeme nikterak uznati, poněvadž jmenovaný byl u nás jen cestujícím na provisi a proto pro nás pracoval bez smlouvy. Z těchto důvodů odmítáme tento předpis a poukazujeme na výměr, jež v té věci máme již v rukách. V dalším podání z 15. listopadu 1930 uvedla firma, že její dopis z 23. září 1930, třeba nebyl formálním odvoláním, má býti za odvolání považován a předložen zem. úřadu k rozhodnutí, a dovozovala dále, že František H. pensijnímu pojištění nepodléhal.

Rozhodnutím z 10. listopadu 1931 vyslovil zem. úřad v Praze, že podání firmy z 23. září 1930 pokládá za řádné odvolání, vyhovuje mu, zrušuje v odpor vzatý výměr a rozhoduje, že František H. v době od 1. září 1925 do 15. prosince 1929 pensijnímu pojištění nepodléhal.

K odvolání úřadovny B Všeobecného pensijního ústavu zrušilo min. soc. péče nař. rozhodnutím uvedené rozhodnutí zem. úřadu, konstatujíc, že výměr řečené úřadovny ze 17. září 1930 je v právní moci, ježto st-lka podala proti němu odvolání teprve po uplynutí zákonné lhůty odvolací. V důvodech uvedeno, že v podání firmy z 23. září 1930 nelze spatřovati technický opravný prostředek, t. j. odvolání, ježto schází základní zákonný předpoklad pro odvolání, t. j. projev vůle strany, aby o jejím podání rozhodla v pořadu instančním nadřízená stolice odvolací. Z tohoto důvodu nebyla úřadovna povinna postoupiti podání firmy z 23. září 1930 zem. úřadu jako odvolání a zem. úřad neměl podnětu k doplnění tohoto podání firmy podle ustanovení § 19 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.

Stížnost do tohoto rozhodnutí dovozuje v podstatě, že podle § 19 odst. 2 vlád. nařízení č. 8/1928 Sb. má býti z podání zřejmo, kdo je činí, o jakou věc jde a jaký návrh se činí. Těmto požadavkům st-lčino podání vyhovovalo, zejména obsahovalo návrh na zrušení výměru úřadovny, neboť obrat »z těchto důvodů odmítáme tento předpis« neznamenal nic jiného než návrh na zrušení. Je proto toto podání svým obsahem odvoláním, při čemž třeba přihlédnouti k tomu, že st-lka není znalá práva a nemusila býti zastoupena advokátem, pročez jest co do formálních náležitostí posuzovati odvolání liberálně. Důvod žal. úřadu, že v st-lčině podání nebyla jmenována nadřízená odvolací instance, nemůže obstáti v případě, kde nemůže býti pochybnosti o tom, kdo je touto nadřízenou odvolací instancí. Jestliže však přece trpělo podání st-lčino formálními vadami, které shledal žal. úřad, nebylo přípustno podání jen pro ony vady odmítnouti, nýbrž měl žal. úřad nebo již úřadovna Všeobecného pensijního ústavu podle 3. odst. § 19 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. zaříditi z moci úřední jejich odstranění a uložit k tomu cíli st-lce přiměřenou lhůtu.

O této stížnosti uvážil nss:

Pokud podle hořejšího obsahu vytyká stížnost, že žal. úřad nebyl oprávněn upřiti st-lčinu podání z 23. září 1930 povahu odvolání proto, že v něm nebyla jmenována nadřízená instance odvolací, jde stížnost touto svou výtkou mimo obsah nař. rozhodnutí. Žal. úřad praví v nař. rozhodnutí, že v podání st-lčině z 23. září 1930 nelze spatřovati technický opravný prostředek, t. j. odvolání, ježto schází základní zákonný předpoklad odvolání, t. j. projev vůle strany, aby o jejím podání rozhodla v pořadu instančním nadřízená stolice odvolací. Upřel tedy žal.

úřad st-lčinu podání povahu odvolání proto, že z něho nebylo patrné, že si st-lka přeje, aby o jejím podání bylo rozhodováno odvolací instancí, aniž však požadoval, aby tato odvolací instance byla jmenována. Lze proto přes hořejší výtku, jež v obsahu nař. rozhodnutí nemá žádného podkladu, přejíti bez dalšího zřetele.

Ve věci samé je stížnost názoru, že ve smyslu § 19 odst. 2 vlád. nařízení č. 8/1928 Sb., jenž praví, že z podání má býti zřejmo, kdo je činí, o jakou věc jde a jaký návrh se činí, nemohla býti podání z 23. září 1930 upírána povaha odvolání, když kromě uvedených dvou prvních požadavků splnilo ono podání též třetí požadavek, obsahujíc ve větě »z těchto důvodů odmítáme tento předpis« návrh na zrušení výměru úřadovny. Stížnosti však nebylo možno přisvědčiti.

Za pravdu jest jí dáti potud, pokud tvrdí, že v nahoře uvedeném obratu je spatřovati návrh, aby výměr úřadovny byl zrušen. Leč takový návrh zrušovací nemůže sám o sobě propůjčiti podání, v němž jest obsažen, povahu odvolání, když přece je najeově, že provedení aktu zrušovacího mohlo býti žádáno nejen na úřadu odvolacím, nýbrž i na orgánu, jenž vydal výměr, s jehož obsahem projevilo podání věcnou nespokojenost. Měl tedy dopis st-lčin z 23. září 1930 sice povahu podání, jak na ně nazírá nahoře uvedený předpis 2. odst. § 19 cit. vlád. nařízení, leč jen proto nemusil býti ještě odvoláním. Jím by se byl stal teprve tenkrát, kdyby návrh zrušovací nebo ostatní obsah podání byl formulován tak, aby z něho bylo patrné, že účelem jeho bylo docíliti toho, čeho se právě odvoláním docíliti má, totiž vznesení sporu na instanci odvolací a přezkoumání a zrušení aktu, proti němuž podání směřovalo, touto stolicí odvolací. Že by tato vůle byla v obsahu st-lčina podání z 23. září 1930 nějak projevěna, stížnost netvrdí. Ale pak nemůže jen z toho, že v dopise z 23. září 1930 byla projevěna vůle, aby výměr úřadovny byl zrušen, právem dovozovati, že šlo o podání odvolací, jež odvolacími instancemi mělo býti věcně vyřízeno.

Současně jest zjevno, že projev vůle, aby ve věci rozhodla stolice odvolací, je podstatnou m a t e r i á l n í náležitostí, jež teprve nějakému podání propůjčuje povahu instančního odvolání. Je-li tomu tak, pak nedostatek takového projevu není formální vadou podání, jak se domnívá stížnost, a nelze pak ovšem z ustanovení 2. odst. § 19 vládního nařízení č. 8/1928 Sb., na nějž stížnost poukazuje, proti nař. rozhodnutí nic vytěžiti.

Č. 12.503.

Živnostenské právo: Potvrditi průkaz o řádném ukončení služebního poměru náleží společenstvu, k němuž učební pán byl podle jeho stanov povinen přistoupiti, nikoli společenstvu, u něhož byl fakticky veden jako člen a měl učně, o kterého jde, přihlášeného.

(Nález z 18. září 1936 č. 14.807/36.)

V ě c: Společenstvo mistrů pokrývačských z politických okresů Karlovy Vary, Kraslice, Jáchymov, Žlutice a Nejdek proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. listopadu 1931 o ohlášení živnosti pokrývačské.